Світив місяць, світив з-поза хмари...
Два козаки на кониках утікали:
Вони ж ото з України утікали,
Пильно з України, мов від кари.

Дібровонька над водою, знай, шуміла,
Щось Дніпр-воду дуже колихало:
Чи то вона, та діброва, гомоніла,
Чи козаки з Дніпром розмовляли?

"Не покидайте рідную, дітки, мати,
Не беріте далекого шляху;
Бо нікому на ворогів буде стати,
Бо достануся татару й ляху!

Найдуть ворога на мене чорні хмари, —
Литиме кров на чужім краю!
Мене вже ховати кластимуть на мари, —
Спатиме на тихім Дунаю!

Коли ж з'їла уже ржа списа й шаблюки,
Вам огидло ходить за волами,
Зруйнували й віру вороги-гадюки, —
Не втікайте, козаченьки, самі!

Візьміть лишень нашу славу ви з собою,
Нехай буде чути й за горами..."
Гомоніло, гуло над Дніпром-водою,
Тупотіло горами й долами.